

к.е.н., доц. **О.П. Гузенко**,
к.н. держ.упр., доц. **Т.В. Хайлова**
Донецький юридичний інститут МВС
України, м. Кривий Ріг

АКТУАЛІЗАЦІЯ ПИАНЬ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО СЕГМЕНТУ ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Інноваційне середовище розвитку підприємницького сектору в Україні можливе за умови розуміння доцільності та необхідності його формування. Безумовно це пов'язане з тим, що в Україні відбуваються негативні явища котрі уповільнюють інноваційні процеси на підприємствах малого та середнього бізнесу. Ми погоджуємося з думкою фахівців підприємницького середовища в країні з того приводу, що наявність грошових коштів не є визначальним фактором в період прийняття рішення про інновацію. Вочевидь мова йде про те, що використання інноваційного грошового ресурсу має перш за все супроводжуватися діями фахівців здатних підготувати розрахункову базу, обґрунтованість та реальність прийняття інноваційних вкладень.

Звернення до наявних наукових доробок вчених свідчить про наявність доволі чисельних праць, котрі розкривають існуючі проблеми в інноваційному середовищі під різним кутом зору. У більшості випадків праці науковців охоплюють, з одного боку проблематичний аспект інноваційного зв'язку між макроекономічним та мікроекономічним середовищем, з іншого боку дослідження звужуються до конкретного предмету дослідження. У нашому випадку мова йде про інноваційний блок, який пов'язано безпосередньо з підприємницьким середовищем в країні.

Актуалізація цієї проблеми лежить в площині відсутності дієвих механізмів розвитку підприємницьких структур через інвестиційно - інноваційні механізми, які здатні підвищити дієвість обраних процесів. До складу науковців, котрі переймаються інноваційними сегментами розвитку

підприємств різної сфери бізнесу пропонується віднести: С.М. Ілляшенко [1], Ю.С. Шипуліну [2], З.С. Варналій та О.П. Гармашову [3], О.Б. Звягінцева та Е. М. Забарна [4] й інші. У своїх дослідженнях науковці серед проблем, які супроводжують розвиток інноваційної діяльності підприємницького сектору економіки визначають недостатнє фінансування та дефіцит власних коштів на створення технічної бази із урахуванням інноваційних змін, а також звертають увагу на той факт, що існуючі нововведення не впроваджуються або впроваджуються зі значною затримкою в часі у зв'язку з помилковою оцінкою строків впровадження, недосконалість організації інноваційних процесів, тобто низький рівень кадрового забезпечення творчими, креативними та кваліфікаційними працівниками.

Не зважаючи на високий інтерес до питань інноваційного розвитку підприємницьких структур, існує значний розрив між усвідомленням керівництвом підприємств малого та середнього бізнесу необхідності інноваційного розвитку та відповідними практичними діями у цьому напрямку. Підтвердженням цього факту є низький рівень інноваційної активності представників підприємницького сектору в Україні, який має тенденцію до зниження.

Варто зазначити, що сьогодні державна інноваційна політика, як це визначено Законом України «Про інноваційну діяльність» [5], має формуватися з урахуванням світових тенденцій науково-технічного розвитку й аналізу існуючих проблем інноваційної діяльності як в державі взагалі, так і в підприємницькому секторі зокрема.

На нашу думку на першому етапі, при вирішенні проблем покращення інноваційного середовища підприємницького сектору в Україні, варто розробити ефективну інноваційну стратегію національного господарства. Інноваційна стратегія розвитку національної економіки має представляти собою погоджені концепція, програмні напрямки, основні механізми та заходи органів влади, значної частини великих національних компаній, середнього та малого бізнесу, наукових, проектних та освітніх організацій, установ

інфраструктури, спрямованих за умов підтримки населення на середньостроковий і довгостроковий стійкий економічний розвиток країни з метою масштабного системного становлення конкурентоспроможних наукомістких виробництв і формування інноваційного середовища на основі нових знань і технологій.

Ми поділяємо думку С. А. Бондаренко [6] з приводу того, що головною умовою розробки фундаментальних положень сучасної парадигми інноваційного розвитку підприємницького сектору в країні є формування вихідних наукових положень методології. Важливим є формування сучасних принципів інноваційного розвитку представників підприємницького сектору, які б дали можливість враховувати весь комплекс чинників і результатів, пов'язаних з інноваційними змінами середовища функціонування. До основних методологічних принципів інноваційного розвитку представників підприємницького сектору, які необхідно покласти в основу формування комплексного механізму розвитку доцільно віднести:

Принцип ієрархічної комплексності факторів інноваційного стану - принцип органічно погоджує всі аспекти проблем функціонування економічного механізму управління процесами інноваційного розвитку як комплексу цілісних систем, підсистем, стадій життєвого циклу інновації та інноваційного процесу, ієрархічних рівнів

Принцип системності показників інноваційного стану - принцип реалізує взаємоузгодженість елементів, що знаходяться взаємозв'язку та взаємозалежності один від одного і які утворюють певну цілісність та єдність умов, факторів, дій розробки та адаптації інноваційного продукту

Принцип векторного ціле покладання інноваційного розвитку - принцип передбачає те, що інноваційна діяльність повинна здійснюватися задля досягнення певної мети та розкривати забезпечення векторного відображення чинників, визначати пріоритетів інноваційного розвитку та врахування специфічних особливостей, визначення основних етапів інноваційного процесу залежно від типу інновацій.

Принцип синергетичного ефекту впливу змін на інноваційний розвиток - принцип показує, як можна багаторазово скоротити час і необхідні зусилля протікання усіх стадій інноваційного циклу та за допомогою резонансного впливу, генерувати бажані та реалізовані структури в складній системі, визначені структури з дискретного спектра потенційно можливих.

Враховуючи вищевикладене варто зробити наступні висновки. Підприємницький сектор країни потребує інноваційних змін на основі адаптування сучасних наукових напрацюваннях, існуючого досвіду розвинутих країн, дієвої законодавчої бази та новітніх інструментів оцінювання подій в інноваційних циклах.

В основу вирішення поставлених питань варто покласти заходи наділенні як на покращення інноваційного середовища в країні взагалі так і на удосконалення інноваційних процесів представників підприємницького сектору. При цьому останні мають базуватися на принципах здатних більш предметно забезпечити протікання всіх стадій випуску та реалізації інноваційного продукту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ілляшенко С.М. Проблеми і перспективи ринково-орієнтованого управління інноваційним розвитком: монографія / за ред. С.М. Ілляшенка. – Суми: ТОВ «Торговий дім «Папірус», 2011. – 644 с.
2. Механізм управління потенціалом інноваційного розвитку промислових підприємств: монографія / за ред. к.е.н., доцента Ю.С. Шипуліної. – Суми: ТОВ «ДД «Папірус», 2012. – 458 с.
3. Варналій З.С. Конкурентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення / З.С. Варналій, О.П. Гармашова: Монографія – К.: Знання України, 2013. – 387 с.

4. Звягінцева О.Б. Інноваційний маркетинг підприємств: теорія, методологія, механізм: [монографія] / О.Б. Звягінцева, Е. М. Забарна. – Одеса: Фенікс, 2013. – 276 с.

5. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>

6. Бондаренко, С. А. Сучасні принципи формування механізму інноваційного розвитку промислового підприємства / С. А. Бондаренко // Вісник соціально-економічних досліджень: зб. наук. праць; за ред.: М. І. Зверякова (голов. ред.) та ін. (ISSN 2313-4569). – Одеса: Одеський національний економічний університет. – 2015. – Вип. 1. – № 56. – С. 129–136